

Esclaus del temps

Dv, 7/07/2017 per Lluís Serra

[Gerasa](#)

El periodista Josep Playà va entrevistar **Enzo Bianchi**, fundador del monestir de Bose (Itàlia), sobre quin sentit té la pregària al segle XXI. La resposta del monjo va subratllar el caràcter decisiu de la pregària, la distinció entre la pregària religiosa i la cristiana i, finalment, les dues premisses de la cristiana: temps i saber escoltar. Sobre el temps, va afirmar: «**Necessitem trobar temps i no és fàcil, perquè l'idolatrem, s'ha convertit en el nostre patró i en som esclaus. Cal governar el temps i trobar-lo.**» Sovint, reflexionem sobre els mètodes en la pregària, la funció del silenci, la interioritat, els grans mestres... Tot això és magnífic, però sense el temps es converteix en paraules buides i en focs d'artifici. El temps no és suficient, però és indispensable.

Primer, l'ésser necessita temps. Martin Heidegger, filòsof alemany, va escriure el 1927 el llibre Ésser i temps (Sein und Zeit). La persona humana no pot ser ni realitzar-se fora del temps. La seva vocació d'eternitat no li permet viure fora de les coordenades espaciotemporals. La pregària no en pot prescindir: lloc i temps. Totes les altres activitats i funcions, tampoc. Acceptar una responsabilitat implica dedicar-li el temps que li correspon. A la feina, sembla més clar, perquè es paga. En la resta d'àmbits de la vida, es cau en l'oblit. Si ets pares, mare, fill, filla... no pots exercir cap d'aquestes funcions sense dedicar-hi temps. Ser sacerdot, religiosa, religiós, monjo... el mateix. És el que costa més.

Segon, el temps és un bé escàs. Els antics distribuïen el temps en dos conceptes: el lleure i el negoci. No està gens malament. La realitat, no obstant això, és més complexa. En l'actualitat, es parla de conciliar l'horari (temps) laboral i familiar. Molts debats, però pocs avenços. Com que és un bé escàs, queda reduït a economia. Ara es tracta de tenir temps o no per realitzar activitats determinades. Els projectes augmenten a velocitats exponencials, però el rellotge continua marcant els minuts i els segons de manera impertorbable. Falta temps. Cal jerarquitzar i triar. Per tranquil·litzar-nos, avui parlem de substituir la quantitat de temps per la qualitat. Xoquem contra els límits temporals de la nostra vida. El posthumanisme els vol prolongar gairebé indefinidament. Veurem quines en seran les aportacions reals.

Tercer, recuperar el timó del temps. La denúncia d'Enzo Bianchi fa pensar: «Idolatrem el temps, que es converteix en el nostre patró i nosaltres, en els seus esclaus.» Diem: «No tinc temps.» La pregunta és evident: «Per a què?» La invitació del monjo es concreta a governar el temps i a trobar-lo. Malgrat tots els impoderables, jo prenc decisions sobre la meva agenda. Un dilema existencial de primera magnitud: el temps ens devora a nosaltres, com recorda la mitologia grega, o nosaltres governem el temps. Moltes persones passen el temps sota el signe de la inconsciència. Comptem els anys, però no els dotem de contingut i significat. Un repte.